

El fill del fotògraf del carrer de Gurb

De Vic a una trajectòria internacional

Vic

J.V.

Es pot dir que Manel Esclusa va néixer dins de la fotografia. El seu pare era fotògraf per afició personal i va acabar obrint una botiga al carrer de Gurb. Ell recordava en una entrevista a EL 9 TV que de ben petit era testimoni dels processos "gairebé alquímics" del revelat, i que li parava al seu pare els líquids -alguns dels quals eren prou tòxics- amb molta cura. Entrar en una habitació fosca, amb llum vermella, i que gràcies a aquests productes acabés emergint una imatge sobre un paper que era blanc li semblava "com una màgia". Del seu pare, home curós i inquiet, recorda també haver-ne après l'afició per la música, per la pintura... "La curiositat del perquè de les coses". I de la connexió amb altres persones de Vic vinculades a l'art, les ganes de poder-se expressar creativament amb la fotografia, allò que dominava, de la mateixa manera que altres ho feien pintant. Va marxar a Barcelona, i amb 21 anys ja va poder fer la seva primera exposició amb obres de gran format, perquè havia tingut la sort que Josep Maria Casademunt, editor de la revista *Imágenes y Sonido*, veïes els seus treballs i considerés que eren dignes de ser exposats. I d'aquí va venir una beca per anar als Stages Internationaux de la Photographie d'Arles, on hi havia fotògrafs de reconeixement internaci-

onal que hi feien cap. Per a ell, s'obria un món en el qual ja es va quedar sempre més. Tant per la part artística com per la docent, que ha exercit a l'escola de disseny Eina i a l'Institut d'Estudis Fotogràfics. En el vessant creatiu, ha exposat a diversos llocs d'Europa, a Geòrgia, Corea o Mèxic, i la seva obra forma part de col·leccions permanents de centres com el CCCB, el Museu Reina Sofia, el Rijksmuseum d'Amsterdam o el Musée de la Photographie de Charleroi (França), entre d'altres.

En mig segle de trajectòria, Esclusa ha viscut tot l'evolució tecnològica de la fotografia, i això el porta a no renunciar a cap de les possibilitats que aquesta li ofereix. "Mai no li he donat molta

"No dono massa importància a la tècnica: per a cada tema trio la que crec millor"

importància, per a cada tema trio la que em sembla millor i estic obert a totes, he fet fotografies amb una càmera de llumina i amb les d'alta tecnologia, amb analògic i amb digital", diu el fotògraf. De fet, valora la possibilitat que ha tingut d'aprendre "sobre la marxa" treballant en projectes que no eren (o no només) de creació artística: la moda, els documentals, els reportatges, la indústria... "Ei familiaritzats amb coses que desconecies... i a més, cobrest". Per cert, diu que ha observat una tendència creixent d'interès dels joves cap a la fotografia analògica perquè no ho dona tot fet: "Té un component màgic, misteriós, que produeix una certa eufòria".

La retrospectiva i el que mostra la seva obra més recent

escollit. Tota aquesta part de l'obra també era inèdita fins ara.

LA CORRESPONDÈNCIA

Textos entre les imatges. És poc habitual que un fotògraf conservi una documentació escrita tan abundosa com la de Manel Esclusa amb persones de diferents àmbits de l'art i la cultura. És prou sig-

nificativa com per ocupar un espai al Museu de l'Art de la Pell. Esclusa intercanvia correspondència amb fotògrafs i amb escriptors. Dels més propers, l'escriptor Víctor Sunyol, amb qui ha treballat en diversos projectes i l'uneix l'amistat. O els fotògrafs Marcelo Brodsky, Juan Manuel Castro Prieto, Pere Formiguera, Cassio Vasconcellos o Alberto García Alix,

o el també poeta Juan Bujall. La correspondència i l'obra tenen a veure l'una amb l'altra: "És una mena de *mail-art* que utilitza el correu electrònic com a mitjà de comunicació", afirma la comissària. "El llegat de la llum", produïda per l'ACV Vic, ha comptat amb el suport de l'Ajuntament, el Departament de Cultura de la Generalitat i la Fundació Banc Sabadell.

